

PRÆDIKEN JULEAFTEN 2025

AASTRUP KIRKE KL. 14.30

Tekster: Es. 9,1-6a; Luk. 2,1-14

Salmer: 94,104,119,120

*Sneflokke kommer vrimlende
Hen over diger trimlende
Det knyger ud af himlene
Det sluger hegn og gård
Det ryger ind ad sprækkerne
Til pølserne på rækkerne
Og fårene ved hækkerne
Får blink i pelsens hår.*

Det var måske sådan, vi gerne ville have, det skulle være juleaften. Men der er plusgrader uden for. Så hvorfor overhovedet begynde med et vers om sne?

Nogle af os savner sne, nogle skal senere i vinter på skiferie.

Og andre igen glæder sig bare over, at der ikke skal skrubes og skovles eller siddes fast på vejene.

Men det er jo ikke det eneste, Jeppe Aakjær digter om i det fyrige vers. Han skriver også om pølser på række, om hække. Og så altså om får og om sprækker.

Vi leder nok ikke efter sne i dag. Pølserne står også på række sammen med anden og flæskestegen.

Men leder vi efter **sprækker** i dag?

Det er blevet Juleaften. Det er blevet den 24. december. Det er knapt nok mørkt endnu, men lyset er svagt i disse uger.

Derfor tænder vi lys. Vi har gjort det her i Aastrup Kirke i dag og i aften tænder vi lys på juletræet i stuen.

Vi tænder lys.

Men leder vi også efter sprækker?

Og har vi gjort det gennem hele julemåneden?

Hvordan tænker I, når jeg siger sprækker? Er det et godt ord, eller er det et dårligt ord.

Bare sådan som det første, I tænker.

I skal ikke svare, men I må gerne tænke – bare I også hører lidt efter.

Sprækker er dårlige, når der kan komme noget forkert ind igennem dem. Hvis der er en sprække i et vindue eller en dør, kan man mærke kulden udefra. Og hvis skindet på anden sprækker når den står og steger, mens vi er her, så er det måske heller ikke helt det, der er meningen.

Vi kan også finde på at lede efter sprækker i vores liv.

Fokusere på alt det ufuldkomne, alt det, vi om en uges tid til nytår sætter os for skal være anderledes i 2026.

Men nu er det selve juleaften. Den er da hel og fuldkommen i aften.

Eller leder vi også **her** efter sprækker?

Noget, der forstyrrer helheden. Er det blevet så indgroet en vane hos os, at vi slet ikke kan lade være med at lægge mærke til det, der **ikke** er som det skal være. Mad, gaver, juletræet og så videre.

Somme tider er det omvendt sprækkerne, der ikke vil lade være med at lede efter **os**?

Der er mange steder i aften, hvor livet i det år, der er gået siden det sidst var jul er sprækket eller måske ligefrem revnet. Der står stole tomme i aften. Måske fordi året har rummet en afsked. Måske fordi et samliv er revnet og sprækket. Livet har vist sig at være ufuldkomment.

For livet er og bliver ufuldkomment.

Hvis man tager det som helhed.

Der kan der komme kulde ind ad sprækker. For en sprække er nu engang en afstand.

Men der kan også komme lys ind ad sprækker.

Sådan har livet også vist sig for mennesker i det år, der er gået.

Der er også steder i aften, hvor der er kommet et liv mere siden sidst. Nok et liv, der ikke selv vil kunne huske denne jul, men som spreder glæde omkring sig.

Som vi i dag hører, at barnet i krybben i Betlehem spredte lys og glæde omkring sig.

For vi hører i dag Juleevangeliet. Fortællingen om Josef og Maria, der tog til Betlehem fordi kejser Augustus ville have en verden uden sprækker. Han ville have verden til at gå op. Han ville sidde med et tal. Et tal, der fortalte, hvor mange mennesker, der var i verden.

Hans verden. Han ville måle sin magt.

Det vil verdens magthavere stadig. Vi hører om analyser og mandater og vi ved, at næste gang, det er juleaften, har der været valg i Danmark.

Der kan sive mod ud af sprækker og der kan sive kulde ind ad dem.

Men i aften fejrer vi, at der først og fremmest kan sive lys ind og stråle lys ud.

Der har nok sevet kulde ind ad alle sprækker, da først Josef og Maria var kommet på plads i stalden. Men ud af de samme sprækker strålede samme aften lys, da barnet var født. De glemte sikkert både kulde og stald, da de blev grebet af noget, der var meget større.

Midt i den uperfekte verden. For et mere uperfekt sted at føde et barn, skal man da vist lede længe efter.

Men det var netop sådant et sted, Gud ville lade sig føde til.

Det var netop sådant et sted håbet skulle komme til verden.

Et sted fyldt med sprækker.

Og lyset og håbet strømmede snart ud i verden igen. Ud i den verden, der sikkert blev talt op ganske som planlagt. Men jeg tror tallet er blevet væk, jeg har i hvert fald aldrig hørt, hvad Augustus fik det til, og Juleevangeliet glemmer det også.

For Juleevangeliet vil meget hellere fortælle om de første mennesker, der mødte håbet en julenat.

Og her møder vi minsandten Jeppe Aakjærs får.

Dog næppe med blink i pelsens hår. For det var heller ikke hvid jul i Betlehem.

Vi møder får og vi møder dem, der passer på dem. Hyrder på en mark. Mennesker på arbejde som der også er mennesker på arbejde i aften. For at passe på os og for at hjælpe os, hvis det skulle blive nødvendigt.

Der var mørkt omkring hyrderne på marken. Måske har der været et lille bål, hvor de kunne holde varmen og som kunne skræmme vilde dyr væk fra deres dyrebare hjord.

Det var til sådanne mennesker, håbet kom først. Ikke til en magtfuldkommen kejser i en fremmed by. Det var til mennesker, der kendte til kulde fra livets sprækker, det lød at i dag er der født jer en frelser i Davids by.

Hyrderne på marken var mennesker, der kendte til frygt. De vidste, at ulve og andre rovdyr sikkert lå på lur i mørket. Hvis ikke de gjorde det, var der i hvert fald ingen grund til, at de skulle sidde på en mark en mørk nat. Hyrderne var mennesker,

der havde fået liv betroet. Mennesker, der havde prøvet at miste, når mørkets rovdyr alligevel fik chancen.

Vi kender også til ansvar og til at have fået liv betroet. Vores eget og vore kæres. Vi kender til at miste, men vi kender også til at få. Vi kender til at have brug for håb.

Derfor er det glædeligt budskab, der møder os i dag, når vi hører, at håbet bliver født i nat. At Guds egen Søn bliver menneske i nat og går ind i et sprækkefuldt liv, hvor håbet kan svigte. Hvor modet kan svigte.

Det er de ord, der lyder til os i dag. Juleaften. Uanset hvor perfekt vi prøver at leve vores liv og uanset, hvor godt eller dårligt, det lykkes, kan vi ikke komme til at bremse Guds kraft og Guds håb. Det vil komme til verden på samme måde som vi siger at et lille barn kommer til verden. Det vil fyge ind ad alle sprækkerne og til fårene ved hækkerne.

Og give os lysglimt i hinandens øjne.

Glædelig Jul

AMEN